

NEDİM ELİTOK

bizden biri

01 Kasım 1959 yılında Eskişehir'e bağlı Mahmudiye İlçesi Şerefiye Köyünde doğdum. İlkokulu Şerefiye köy ilkokulunda, ortaokulu Devrim ortaokulunda, Liseyi Atatürk Lisesinde tamamladım. 1977 yılında Eskişehir Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi bölümüne girdim. 1982 yılında Makina Mühendisi olarak Anadolu Üniversitesinden mezun oldum. Makina Mühendisi Meral Hanım ile evli ve bir çocuk babasıyım.

1984-1985 yıllarında askerlik görevini Ulaştırma asteğmen olarak İzmir ve Malatya'da yaptım. Vatani görevim sonrası sadece çiftçilik yapmakla kalmayıp çeşitli sanayi kuruluşlarında çalıştım.

1988 yılında I. Hava İkmal Bakım Merkezi Komutanlığında Makina Mühendisi olarak sivil mühendis kadrosunun yeni oluştuğu bir dönemde işe girdim. Bir Makina Mühendisinin kendini geliştirebileceği ve çok fazla verimli olabileceği İmalat Müdürlüğünde çalışmaya başladım. Kalıp Atölyesi kısım şefliği, İmalat yöntemleri ile ilgili iş akışlarında standardın oluşmasında sistem getirecek Adaptasyon kısmının kuruluşunda, 13 yıl kaplama, Lastik, Çatlak Kontrol ve Boya gibi özel prosesleri içeren Yardımcı Atölyeler Grup Amiri görevinde bulundum, bu esnada Kimyasal arıtma, su arıtım ve gaz yıkama

sistemlerinin geliştirilmesi ve kurulmasına katkıda bulunarak temiz çevre düşüncesinin oluşmasını sağlamaya çalıştım. 2007 yılından beri de İmalat Müdürlüğü Kalite Güvence Amiri olarak görev yapmaktayım.

Bünyesinde bir çok proses, hassas ve ileri teknoloji barındıran, pek çok parçanın hassas tolerans, yüksek kalite ve düşük maliyette tasarım ve imalatını gerçekleştiren bu birimlerde görev yapmak benim için zevk ve kıvanç vericidir.

Genç Mühendis ve adayı arkadaşlarımda şu özelliklerin bulunması gerektiğine inanıyorum; araştıran, bilgi üreten, teknoloji kullanabilen, yabancı dil bilen, çevresini sorgulayan, yaratıcı, üretken, kalite bilincine sahip, kendisiyle barışık, toplumla bütünleşen, etik değerlere sahip, entelektüel özellikli, ülke ve meslek sorunlarına duyarlı bir mühendis.

Bu işletmelerin ve ülkenin çok çalışmaya, proje geliştirmeye, bilime, teknolojiye, üreterek büyüyen, paylaşarak gelişen bir toplumun ve aynı zaman da temiz ve kullanılabilir bir çevrenin oluşması için biz mühendislere çok ihtiyaç olduğunu unutmamalıyım.

Rahmi EMEÇ

Nâzım'ın şiiri ve İnsan...

“Biz ne mükemmel dostlarınız ki kelimesiz ve yazısız anlarız...”

Nâzım Hikmet'in şiirini geleceğe taşıyan ve yazıldığı dönemle bugün arasında ki 'değişen' içinde 'değişmeyi' yakalayan en önemli özelliklerden biri, onun bu gün de okunduğunda, insanımızın yaşamında karşılığını bulan 'doğruları' içinde taşınmasıdır.

Hoş, 'doğru' dediğimiz şey, neye göre doğrudur?

Demem o ki; hâlâ horlanan, dışlanan, sömürü çarkının dişlilerine kapılmış insanımızın acıyan yerine bir 'serinliktir' onun dizeleri.

O 'acıyanın' varlığı, bugün de yaşayan, ete - kemiğe bürünmüş, harflerini bütün coğrafyalarda gezdiren, gezdirirken de dillendiren şiirin başlıca 'varlık' nedenlerinden biridir.

Ki o, “şarkılarımızda yalnız onların maceraları vardır” derken kastettiği, 'yaratırken', kendi yarattığının pazarında 'dilenci' konumuna sokulan insanın macerasıdır ve onun 'kayan' yeridir.

Nâzım'ın, Memleketimden İnsan Manzaraları yapıtı, o insanımızın bu gün de sızlayan bir yarası üzerine söylenerek başlar:

“Haydarpaşa garında
1941 baharında
saat on beş.

Merdivenlerin üstünde güneş
yorgunluk ve telâş

Bir adam
merdivenlerde duruyor
bir şeyler düşünerek.

Zayıf.
Korkak.
Burnu sivri ve uzun
yanaklarının üstü çopur.
Merdivenlerdeki adam

-Galip Usta-
tuhaf şeyler düşünmekle
Meşhurdur:

Sanat

(Nâzım'ın kendi yaptığı ve Piraye'ye imzaladığı portresi)

“Kâat helvası yesem her gün” diye düşündü
5 yaşında.

“Mektebe gitsem” diye düşündü
10 yaşında.

“Babamın bıçakçı dükkânından
Akşam ezanından önce çıksam” diye düşündü
11 yaşında.

“Sarı iskarpinlerim olsa
kızlar bana baksalar” diye düşündü
15 yaşında.

“Babam neden kapattı dükkânını?”
Ve fabrika benzemiyor babamın dükkânına”
diye düşündü
16 yaşında.

“Gündeliğim artar mı?” diye düşündü
20 yaşında.

“Babam ellisinde öldü,
ben de böyle tez mi öleceğim?”
diye düşündü
21 yaşındayken.

“İşsiz kalırsam” diye düşündü
22 yaşında.

“İşsiz kalırsam” diye düşündü
23 yaşında.

“İşsiz kalırsam” diye düşündü
24 yaşında.

Ve zaman zaman işsiz kalarak
“İşsiz kalırsam” diye düşündü
50 yaşına kadar.

51 yaşında "İhtiyarladım" dedi,
"babamdan bir yıl fazla yaşadım."

Şimdi 52 yaşındadır.

İşsizdir.

Şimdi merdivenlerde durup

kaptırmış kafasını

düşüncelerin en tuhafına:

"Kaç yaşında öleceğim?

Ölürken üzerimde yorganım olacak mı?"

diye düşünüyor."

İşte, hayatı boyunca, babasından kendi ömrüne uzanan bir çizgide 'işsizlik' ve 'ölümü' düşünerek geçen yılların insanıdır 'sızlayan' yerlerinden söz ettiklerimiz.

O gün de, bu gün de insanımızın yakasındaki ortak sızıdır sözü edilen.

Şiirinin kökünü 'topraklarında' gören Nâzım Hikmet, o kökün uzandığı yerleri 'tanımlamaya' çıkarken, 'bütün dünya' tanımlamasını kullanmakta, şiirinin kaynağını; ırk, dil, din ayrımı gözetmeksizin, 'insanlık' olduğunu işaret etmektedir:

"Şiirimin kökü yurdumun topraklarındadır. Ama dallarıyla bütün topraklara, Doğu'da, Batı'da, Güney'de, Kuzey'de uçsuz bucaksız yayılan bütün topraklara, o topraklar üstünde kurulmuş Medeniyetlere, bütün dünyamıza uzanmak istedim."(*)

Nâzım Hikmet'in, özellikle Memleketimden İnsan Manzaraları'nda 'çizdiği' tablo, harflerin sözcüklere, sözcüklerin de dizelere dönüştüğü ve içinde Anadolu insanının yaşam sürdüğü bir 'gökkuşağı' rengindedir.

Hopa Mahpushanesi Notları'nda ihtiyar Kızırcan Oğlu Vehpi'den 13 yaşındaki Muhittin örneğinde olduğu gibi, onun şiir 'coğrafyası'nda Anadolu'nun her yaş ve kesiminden insanı bulmak mümkündür.

Azerî yoldaşı Bayram oğlu, dört duvar arasında Nâzım'ın 'haturına' düşer; bir şiirinden 'meşhur bestekâr' Mehmet Ali geçer; Jandarma Haydar, öylesine Halil'i kendisinden bilir ki, bileklerinde kelepçeleri çözüverir.

Sonra ressam Ali, Asrî Yusuf, Bakkal Sefer, Aydınli Ömer, İlyas Kaptan ve Bethoven Hasan, bizim değişik zamanlarda; trende, tarlada, fabrikada, yaşamın başka alanlarında tanıdığımız Anadolu insanının kendisidir.

O insanı 'büyük' yapan da sıradanlığıdır aslında. Çünkü Nâzım'ın şiirini, köklerinin bulunduğu Anadolu'dan başka coğrafyalara taşıyan şey, o 'sıradanlıkla' kendisini özdeşleştiren ve bir yanı dünyanın 'acısına' yolcu edilmiş milyonlarca insandır.

(*) NAZIM HİKMET, Şiirleri-2, Mahpushuk zor zanaat, Bilgi Yayınevi- 1988